

Чорна квітка

Іра Віспер

Я проходила попри цей будинок кожного дня і ніколи не помічала нічого дивного чи незвичного. Звичайна багатоповерхівка. Але чому саме це місце?

Дуже незвичне і прекрасне видовище можна було спостерігати у сонячний, безхмарний день: жовтувато-сірі стіни на тлі синього — синього неба. Кожного разу це зачаровувало мене ще більше. Я не могла відірвати очі від цього будинку. Я бачила щось незвичне у ньому, щось чого інші не бачили доки...

...Хата була дуже стара, стіни облуплені, практично розвалювалися, латаний дах. Вона виглядала дуже похмуро, страшна і недоглянута. Дивно але навколо цієї хати був незвичайної краси сад. Усюди квіти. Не було так як у інших людей городу, сараю чи ще чогось. Просто сад засаджений квітами, кущами, деревами. Навіть з вікон цієї жахливої халупи звисали різні рослини, квітки, які вилися навколо цієї хати, обплітали її з усіх сторін.

І проходячи попри цю оселю одразу можна було здогадатися що тут жив квіткар.

Це знали усі люди в цьому районі міста але мало хто його бачив. Інколи ввечері чи ще на світанку він виходив і прогулювався у своєму маленькому садочку. Він був уже старий, схоже ніколи не мав дітей. Люди говорили що його дружина померла ще молодою, розповідали легенди ніби вона наклала на себе руки. Але правди про його життя ніхто не знав. Ніхто не знав чим він заробляє і що він їсть. Люди ставилися вороже до нього і його оселі, обминали десятою дорогою це місце. Були люди що бачили загадкового квіткаря. Казали що це старий дідусь у якого одна половина бороди чорна а інша — біла. Багато говорилося про нього, хтось казав що він чаклун, хтось що слуга самого диявола.

Однієї осені, коли усі кущі оголилися і було видно весь двір, сусіди помітили що квіткаря немає. Він не виходить вранці з хати як завжди, не доглядає свої рослини, помітили нерозграбане опале листя, засохлі рослини що обплітали хату. Вони подумали що мабуть старий помер.

Коли зайшли на його подвір'я то побачили під великим дубом серед саду могила. Закопана. Коли її розрили то знайшли тіло квіткаря.

Цей випадок так і залишився таємницею. Казали ніби старий сам себе поховав. Не було знайдено ніяких доказів що хтось тут був і поховав його. В двір ніхто не заходив кілька років.

Обшукли хату. Не знайшли нічого незвичного. Виявляється дід мав невеликий город. У хаті знайшли лише повно засохлих квітів, старезне ліжко, звалище книг і старенький рояль. Посеред хати підлоги не було, була сира земля скинута на купку, але на це не звернули особливої уваги.

Через кілька років будинок знесли. А на тому місці почали будівництво житлового будинку...

...Люди подейкували ніби на даху буинку знайшли дивну річ — об'єкт, схожий на закритий пуп'янок троянди, чорний. Він збільшувався з часом, доки його не було видно з далеку. Намагалися це звідти забрати, спалити, але не вдавалося. Дуже дивно це все виглядало, люди навіть не намагалися докласти зусиль щоб це знищити, вони боялися, потім узагалі перестали звертати увагу.

Усе почалося в п'ятницю тринадцятого у травні. Квітка розпустилася.

Саме у цей час я йшла цією дорогою і стала очевидцем. Я ніби передчувала щось. Квітка почала розпускатися, і стало помітно чиясь постать у білому, там була дівчина в білій сукні. Здалеку почулася чарівна готична мелодія, і музика ставала все гучнішою, а навкрло дівчини та квіткового ложа, проясювалася фігура — піаніст в чорному за роялем, який рухався по колу навколо дівчини. Мелодія ставала все гучнішою, а піаніст за роялем все виразнішим. На мить я відволіклася і помітила людей на обличчі яких був жах. Якась жінка сказала: "Матір Божа!" А старарша бабуса відповіла: " Ні! Це — сатана!".

Тим часом дівчина почала співати. Її голос, такий тонкий, високий, був дійсно подиявольськи чарівний. Народу зібралося більше, крики, безглузді припущення, ніхто не поставився до цього явища з точки зору містики, ніхто не подумав ще це вам, обмежені люди, такі раціональні, мудрі і правильні, доказ того що усе буває, і чудеса теж. Ось уже й священник приїхав. Сказали що не можуть на дах добратися. От священник уже й молиться. Але це тут не допоможе. Це — знак, символ, це те що перекреслює усі ваші уявлення про світ, обмежені люди. Але водночас це ж ви! Чорна квітка — увесь ваш обмежений світ, ваші буденні справи, ваше життя! Музика навколо вас! І ваша душа співає! Вона от от полетить, тільки чорна квітка не пускає. Не пускає бо це те що породило її, тіло чи душу. У когось душа від тіла не віддільна. а хтось може полетіти, на поклик тої мелодій, мелодії яка кличе вашу душу, яка співає, возеднатися. Та ми вибираємо чорну квітку. Так як її вибрав квіткар. Він вибрав свою чорну квітку. Але він намагався пофарбувати її в багато кольорів, він вирощував кольорові квіти, щоб свою чорну змінити. Він не полетів тоді на поклик музики, чи то вона не полетіла на його поклик, і він зостався. Разом з нею. У її чорній квітці. А тепер він знову її кличе. І вона полетить за ним, бо вона співає, а тоді не співала. І чорна квітка уже в'яне. Від співу, від музики, від кохання.

Про це ще довго згадували, з жахом, боязко так, ні для кого це не було зрозуміло. Тільки я тепер чую мелодію, і я німа, я не можу співати, я досі у своїй чорній квітці, з якої не можу вибратися, яка не хоче в'янути, а я не можу співати щоб вона зів'яла, і ніхто не може. Бо ми нероздільні з нашим тілом, а наше тіло з нашою чорною квіткою. Я чую мелодію, цю чарівну готичну мелодію, і чутиму завжди, доки я не вирвуся з чорної квітки. Тоді я заспіваю.

Кінець